

РЕШЕНИЕ

№ 50

гр. Горна Оряховица, 26.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГОРНА ОРЯХОВИЦА, IV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Пламен Анг. Станчев

при участието на секретаря Анита Ем. Личева
като разгледа докладваното от Пламен Анг. Станчев Административно наказателно дело № 20234120200502 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 58д и сл. от ЗАНН

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ М. Т. Н. е останал недоволен и чрез защитника адв. Г. К. от АК – В. обжалва електронен фиш серия К № 6912309, издаден от ОД на МВР – Велико Търново, с който на основание чл. 189, ал. 4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) му е наложено административно наказание глоба в размер на 1200 лв. за нарушение по чл. 182, ал. 4 във вр. с ал. 2, т. 6 във вр. с чл. 21, ал. 2 във вр. с чл. 21, ал. 1 от същия закон. В жалбата излага и доводи срещу законосъобразността и правилността на отказ № 19487/25.08.2023 г. на директора на ОД на МВР – Велико Търново за анулиране на цитирания по-горе фиш, като посочва изрично, че обжалва електронния фиш и отказа за неговото анулиране в тяхната цялост. Посочва, че в отказа не са изложени мотиви относно правната квалификация на наложеното наказание и не са посочени доказателства относно правната квалификация и влизането в сила на предходния електронен фиш, на който се основава квалификацията за повторност. Директорът на ОД на МВР – Велико Търново неправилно приел, че при произнасянето си по възражението срещу фиша бил обвързан само с проверка на основанията за отмяна по чл. 189, ал.

6, т. 1 и 3 от ЗДВП. Неправилно била приложена нормата на чл. 182, ал. 4 от ЗДВП, тъй като нарушението по обжалвания фиш не било от същия вид, от който е нарушението по електронен фиш серия К № 4552536, на който се основава квалификацията за повторност. В обжалвания фиш не била посочена правната квалификация на нарушението по електронен фиш серия К № 4552536 и това водело до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя. Моли съда да отмени обжалвания електронен фиш и да му присъди направените по делото разноски.

В допълнителни писмени молби по делото защитникът посочва, че приложеният към преписката кадър е негодно доказателство за нарушението, тъй като представлява разпечатка от „Режим 1“ на устройството, който е забранен за печат от производителя съгласно приложението към удостоверението за одобрен тип средство за измерване. Оспорва приложеното по преписката Техническо описание и инструкция за експлоатация на мобилната система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение TFRM-1. Оспорва представените от ОДМВР – Велико Търново по негово искане кадри от клипове, тъй като в тях липсвали уникални идентификационни номера, каквото е изискването на чл. 16, ал. 3 от Наредба № 81213-532 от 12 май 2015 г. В протокола за използване на АТСС не била попълнена графата „Разстояние от пътния знак с въведеното ограничение до АТСС в метри“, а към преписката не била приложена снимка, показваща разположението на уреда за измерване на скоростта съобразно изискването на чл. 10, ал. 3 от Наредба № 81213-532 от 12 май 2015 г. При това положение не било доказано, че техническото средство е измервало скоростта в участък от пътя, на който е било в сила въведеното с пътния знак ограничение на скоростта от 60 км/ч. Поддържа, че устройството, с което е извършено измерването на скоростта, било позиционирано неправилно спрямо пътното платно, което не позволило устройството да генерира клип с изискуемата продължителност и довело до невъзможност за представяне на нарушението в единствено допустимите за разпечатване „Режим 2“ и „Режим 3“ и за генериране на уникален идентификационен код по смисъла на чл. 16, ал. 3 от Наредба № 81213-532 от 12 май 2015 г. Поддържа искането за отмяна на обжалвания електронен фиш и за присъждане на направените от жалбоподателя разноски по делото.

ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МИНИСТЕРСТВОТО НА

ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, редовно призована, не изпраща процесуален представител. В съпроводителното писмо по чл. 189, ал. 8 от ЗДвП възразява за прекомерност на уговореното и платено адвокатско възнаграждение.

ТЕРИТОРИАЛНО ОТДЕЛЕНИЕ – ГОРНА ОРЯХОВИЦА при РАЙОННА ПРОКУРАТУРА – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, редовно призовано, не изпраща процесуален представител и не изразява становище по жалбата.

СЪДЪТ, след като прецени събраните доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

На 15.05.2022 г. в 13:46 часа на път I-4 (С. – В.), в района на км 161+900, бил заснет с мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение TFR1-M с рег. № 604 лек автомобил „***” с рег. № ***, движещ се в посока към град С. със скорост 117 км/ч. Част от пътя в посочения район попада в зоната на действие на пътен знак В26, с който е въведено ограничение на скоростта от 60 км/ч. За установеното с автоматизираното техническо средство нарушение против собственика на автомобила Д. Т. Н. (посочен в справката на л. 13) бил издаден електронен фиш серия К № 5912280.

На 09.01.2023 г. собственикът Д. Т. Н. депозирал в ОД на МВР – Велико Търново декларация по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, в която посочил, че на посочените във фиша дата и час заснетият автомобил бил управляван от жалбоподателя М. Т. Н..

Въз основа на така подадената декларация и приложеното към нея копие от свидетелство за управление на дата 20.01.2023 г. (установима от справките на л. 29 и л. 142) против жалбоподателя бил издаден обжалваният електронен фиш серия К № 6912309, в който било прието, че заснетият автомобил се е движел със скорост 113 км/ч в участък с въведено с пътен знак В26 ограничение на скоростта от 60 км/ч, както и че водачът М. Т. Н. е извършил нарушението в условията на повторност – в едногодишен срок от влизането в сила на електронен фиш серия К № 4552536. Така описаното деяние било квалифицирано като нарушение по чл. 182, ал. 4 във вр. с ал. 2, т. 6 във вр. с чл. 21 ал. 2 във вр. с чл. 21 ал. 1 от ЗДвП и за него на жалбоподателя било наложено наказание глоба в размер на 1200 лв.

Обжалваният електронен фиш серия К № 6912309 бил връчен на

жалбоподателя срещу разписка на 25.07.2023 г. На 07.08.2023 г. (след изтичане на срока по чл. 189, ал. 6 от ЗДвП, но преди изтичане на срока за обжалване на фиша пред съда по чл. 189, ал. 8 от същия закон) жалбоподателят депозирал възражение против фиша пред ОД на МВР – Велико Търново. Директорът на ОД на МВР – Велико Търново приел подаденото след законния срок възражение за допустимо и се произнесъл по същество с писмо рег. № 366000-19487/25.08.2023 г., с което отказал да анулира фиша, тъй като не са налице основанията по чл. 189, ал. 6, т. 1 и 2 от ЗДвП. Така постановеният отказ бил съобщен на жалбоподателя на 29.08.2023 г. (известieto за доставяне на л. 59).

На 07.09.2023 г. подадената чрез защитника адв. Г. К. от АК – В. жалба против електронен фиш серия К № 6912309 и отказ рег. № 366000-19487/25.08.2023 г. била депозирана в ОД на МВР – Велико Търново.

От представените от ОД на МВР – Велико Търново писмени доказателства в хода на съдебното следствие (л. 61 – 68) се установява, че електронен фиш серия К № 4552536, цитиран в обжалвания електронен фиш, е влязъл в сила на 05.11.2021 г., когато е постановено решението на Административен съд – В., с което е оставено в сила решението на Районен съд – В. за потвърждаване на фиша. С така влезлия в сила фиш на М. Т. Н. е наложено административно наказание глоба в размер на 600 лв. за нарушение по чл. 182, ал. 1, т. 5 във вр. с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, извършено на 27.12.2020 г.

Фактите по делото от значение за произнасяне по жалбата съдът установи, след като прецени поотделно и в тяхната съвкупност приетите писмени доказателства, подробно описани в протоколите за проведените съдебни заседания.

Въз основа на установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законния 14-дневен срок от датата, на която жалбоподателят е получил отказа за анулиране на фиша по реда на чл. 189, ал. 6 от ЗДвП, поради което следва да се приеме за подадена в срок. Този извод не се променя от обстоятелството, че самото възражение против фиша е подадено след 7-дневния срок по чл. 189, ал. 6 от ЗДвП. Директорът на ОД на МВР – Велико Търново не е дължал произнасяне по съществото на

просроченото възражение, но доколкото в него са били изложени доводи за незаконосъобразност на фиша и същото е било подадено преди изтичане на 14-дневния срок за обжалване на фиша пред съда, е следвало да квалифицира същото като жалба против фиша и да го изпрати заедно с цялата преписка в съда. Като не е сторил това, а се е произнесъл по същество с отказ да анулира фиша, директорът на ОД на МВР – Велико Търново на практика е продължил срока за обжалване на фиша пред съда с 14 дни, считано от датата на съобщаване на отказа за анулиране.

Налице са и останалите предпоставки за допустимост на жалбата, поради което съдът следва да пристъпи към разглеждането ѝ по същество.

В жалбата против електронния фиш жалбоподателят е посочил изрично, че обжалва и отказа на директора на ОД на МВР – Велико Търново за анулиране на фиша, обективиран в писмо рег. № 366000-19487/25.08.2023 г. Според преобладаващата съдебна практика отказът да се анулира издаденият електронен фиш е по същество потвърждаване на установеното с фиша нарушение. Ако анулирането на електронния фиш е отказано без основание, това нарушение е основание за отмяна на самия фиш. Поради това отказът за анулиране на фиша не подлежи на самостоятелен съдебен контрол, а защитата срещу този акт се осъществява в производството пред съда по обжалване на електронния фиш. При това положение в настоящото производство съдът следва да разгледа и да се произнесе по доводите за незаконосъобразност на постановения отказ като доводи за незаконосъобразност на обжалвания електронен фиш.

При проверката относно процесуалната законосъобразност на обжалвания електронен фиш съдът установи, че същият е издаден от местно компетентната областна дирекция на МВР по одобрения образец и съдържа законоустановените реквизити.

Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 6 от ЗДвП директорът на съответната ОД на МВР анулира издадения електронен фиш само при наличието на някое от следните две основания: 1) ако заснетото моторно превозно средство, с което е извършено нарушението, е било обявено за издирване, или 2) ако нарушението е извършено с моторно превозно средство със специален режим на движение. Директорът на ОД на МВР няма компетентност да отменя или изменя фиша поради допуснати други

нарушения на материалния и процесуалния закон извън цитираните по-горе две основания за анулиране, изрично предвидени в закона. При това положение е неоснователно оплакването, че директорът на ОД на МВР – Велико Търново е нарушил правото на защита на жалбоподателя, като не се е произнесъл по посочените във възражението на жалбоподателя основания за анулиране на фиша, непредвидени в чл. 189, ал. 6, т. 1 и 2 от ЗДвП.

Неоснователно е и оплакването, че правото на защита на жалбоподателя е било нарушено, тъй като в обжалвания фиш не е посочена правната квалификация на нарушението по цитирания по-рано издаден електронен фиш серия К № 4552536, на който се основава квалификацията за повторност. Реквизитите на фиша са изчерпателно изброени в разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, която предвижда също така, че фишът се издава по утвърден от министъра на вътрешните работи образец. Нито в цитираната разпоредба от закона, нито в утвърдения от министъра образец не е предвидена като задължителен реквизит на фиша правната квалификация на предходното нарушение, на което се основава квалификацията за повторност на последващото нарушение. Противно на поддържаното в жалбата, обстоятелствата каква е правната квалификация на предходното нарушение, кога са влезли в сила фишът или наказателното постановление за това предходно нарушение и другите факти и обстоятелства от значение за квалификацията за повторност следва да бъдат посочени и доказани в съдебното производство по обжалване на фиша, като в производството пред районния съд тежестта да докаже тези обстоятелства се носи от областната дирекция на МВР, която е издала фиша, а при нейно бездействие същите следва да бъдат изяснени по почин на съда, когато това се налага за разкриване на обективната истина (чл. 103, ал. 1 и чл. 107, ал. 2 от НПК във вр. с чл. 84 от ЗАНН). В процесния случай поради некомплектоване на изпратената в съда преписка с доказателства за обстоятелствата, на които се основава квалификацията за повторност на нарушението, съдът е изискал служебно съответните документи. Същите са представени и приети като писмени доказателства в съдебното заседание на 23.11.2023 г., за което жалбоподателят и защитникът са редовно призовани. В това заседание, както и в следващите две открити заседания, за които са били редовно призовани, защитникът и жалбоподателят са имали възможност да се запознаят с представените доказателства за повторност на нарушението и да направят

съответните оспорвания и искания. Ето защо не може да се приеме, че непосочването в обжалвания електронен фиш на правната квалификация на предходното нарушение, на което се основава квалификацията за повторност на последващото, е нарушило правото на защита на жалбоподателя.

От приетото като писмено доказателство удостоверение 10.02.4835, издадено от Българския институт по метрология (л. 27), се установява, че е одобрен типът на мобилната система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение TFR1-M, с която е заснет лекият автомобил и е измерена скоростта му в момента на заснемането. А от протокол № 5-6-23/23.03.2023 г. (л. 8) е видно, че използваната в конкретния случай мобилна система за видеоконтрол TFR1-M с № 604 е преминала последваща метрологична проверка, при която е установено съответствие с изискванията за това средство за измерване. При това положение и с оглед правилото на чл. 30, ал. 5 от Закона за измерванията следва да се приеме, че скоростта на заснетия автомобил е измерена с техническо средство, което отговаря на изискванията на този закон и подзаконовите нормативни актове по неговото прилагане.

Описаното в обжалвания фиш нарушение е извършено на 15.05.2022 г., а в хода на процедурата по чл. 189 от ЗДвП нарушителят е открит на 09.01.2023 г., когато декларацията по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, подадена от първоначално наказания собственик на заснетия автомобил, е заведена в ОД на МВР – Велико Търново. При това положение следва да се приеме, че към 20.01.2023 г., когато е издаден обжалваният електронен фиш, не са били изтекли сроковете по чл. 34, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН за образуване на административнонаказателно производство против жалбоподателя, а именно: три месеца от откриване на нарушителя и една година от извършване на нарушението.

Към настоящия момент не е изтекъл и срокът на предвидената в чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК тригодишна преследвателна давност, която по силата на чл. 11 от ЗАНН намира приложение и за процесното административно нарушение. (В този смисъл задължителните указания в т. 2 от Тълкувателно постановление № 1/27.02.2015 г. на ОСС от НК на ВКС и ОСС от II колегия на ВАС по тълк.д. № 1/2014 г.). Посочената давност е започнала да тече на 15.05.2022 г., когато нарушението е довършено. На основание чл. 81, ал. 2 от

НК във вр. с чл. 11 от ЗАНН същата е прекъсната по отношение на жалбоподателя на 20.01.2023 г., когато е издаден обжалваният електронен фиш. От това прекъсване е започнала да тече нова тригодишна преследвателна давност, прекъсната на 25.07.2023 г., когато фишът е връчен на жалбоподателя (разписката и писмото на л. 12). Започналата да тече на 25.07.2023 г. поредна нова тригодишна преследвателна давност е спряна на основание чл. 81, ал. 1 от НК на 07.08.2023 г., когато жалбоподателят е подал възражението по чл. 189, ал. 6 от ЗДвП, което директорът на ОД на МВР – Велико Търново е приел за допустимо и по което се е произнесъл по същество. Така настъпилото спиране на давността продължава и към настоящия момент по силата на подаването на жалба против фиша до съда, извършено на 07.09.2023 г., в законния 14-дневен срок от връчването на отказа за анулиране на фиша, и на актовете на съда, с които жалбата е приета за допустима, образувано е настоящото съдебно производство за обжалване на фиша и е даден ход на делото по същество. При това положение следва да се приеме, че към момента на настоящото произнасяне започналата да тече след последното прекъсване на 25.07.2023 г. нова тригодишна преследвателна давност не е изтекла.

Към момента на настоящото произнасяне не е изтекла и регламентираната в чл. 81, ал. 3 във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК във вр. с чл. 11 от ЗАНН абсолютна преследвателна давност от четири години и половина, започнала да тече на датата на довършване на нарушението 15.05.2022 г.

Относно законосъобразността на фиша по същество съдът приема следното:

От разпечатката от клип № 19254 (л. 142), заснет с мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение TFR1-M с № 604, представляваща по смисъла на чл. 189, ал. 15 от ЗДвП веществено доказателствено средство в административнонаказателния процес, от данните от паметта на техническото средство, възпроизведени на същия хартиен носител, и от данните в протокола за използване на АТСС (на л. 9, стр. 1, графи „АТСС – вид, номер“, „дата на използване“ и „място за контрол“ и на л. 9, стр. 2, ред 7) се установява, че на 15.05.2022 г. в 13:46:23 часа посоченото техническо средство е заснело лек автомобил с рег. № *** в участък от път I-4, в района на км 161+900, и е измерило скорост на движение на този

автомобил от 117 км/ч.

Цитираната разпечатка от клип № 19254 на л. 142, съдържаща 4 кадъра, отговаря на работа с прозореца „Разглеждане на клип“ в „Режим 2“, описан на с. 23 и 24 от приложението към удостоверение за одобрен тип (л. 121 и 122 от делото). При това положение не може да се приеме за основателен доводът на жалбоподателя, че нарушението не е доказано, тъй като е установено с кадър, изготвен при работа с прозореца „Разглеждане на клип“ в забранения за печат „Режим 1“.

От допълнително представения от ОД на МВР – Велико Търново снимков материал (л. 140 – 142) се установява, че разпечатката от видеоклипа с нарушението е означена с уникален идентификационен номер. Разпоредбата на чл. 16, ал. 3 от Наредба № 81213-532 от 12 май 2015 г. или друга норма от действащото законодателство не въвежда изискване този уникален идентификационен номер да бъде съставен във формата на баркод. Поради това е неоснователен доводът за негодност на разпечатката от клипа да послужи като доказателство за нарушението поради немаркирането ѝ с баркод.

Неоснователен е и доводът, че устройството, с което е извършено измерването на скоростта, било позиционирано неправилно спрямо пътното платно. Този довод се основа на допускането, че устройството не е генерирало клип с изискуемата продължителност, от което следвала невъзможността за представяне на нарушението в единствено допустимите за разпечатване „Режим 2“ и „Режим 3“. От цитираната по-горе разпечатка на л. 142 се установява, че заснетият с устройството видеоклип е позволил работа с прозореца „Разглеждане на клип“ в „Режим 2“ и съответно изготвяне на разпечатка с 4 кадъра. При това положение не може да се приеме, че устройството е било позиционирано неправилно спрямо пътното платно и не е генерирало клип с изискуемата продължителност.

Предвид изложеното съдът приема за установено по несъмнен начин обстоятелството, че в момента, представен на кадър $T = 0$ s от разпечатката на л. 142, техническото средство TFR1-M с рег. № 604 е измерило скорост на движение на заснетия автомобил с рег. № *** от 117 км/ч, като това измерване е извършено при спазване на изискванията на метрологичното законодателство, на изискванията Наредба № 81213-532 от 12 май 2015 г. и на

методическите указания за работа, представляващи приложение към удостоверението за одобряване на типа средство за измерване.

Съдът приема за основателен довода на жалбоподателя, че поради неспазване на част от изискванията, въведени с Наредба № 8121з-532 от 12 май 2015 г., не е установено по несъмнен начин обстоятелството, че техническото средство е измерило скоростта на движение на заснетия автомобил в момент, в който той е преминал през участък от пътя, на който е било в сила въведеното с пътния знак В26 ограничение на скоростта от 60 км/ч. От символа „стрелка надолу“ в графата „Посока“ на разпечатката на л. 142 се установява, че процесният автомобил е бил заснет и скоростта му е била измерена в момент, в който се е движел срещу радарния лъч. (Така за значението на символа – л. 13 от техническото описание и инструкцията за експлоатация на техническото средство (л. 21 от делото.) Според данните в графата „Посока на движение на контролираните МПС“ на протокола за използване на АТСС на л. 9 техническото средство е измервало скоростта на моторните превозни средства движещи се в посока към гр. С.. Посочените данни, преценени в съвкупност с данните от схемата на хоризонталната маркировка и вертикалната сигнализация на път I-4 в участъка от км 160+000 до км 163+000, в сила към 15.05.2022 г. (л. 49 – 51), дават основание да се приеме: 1) че на определен участък от пътя за процесния автомобил е било в сила ограничението на скоростта от 60 км/ч, въведено с пътния знак В26, поставен при км 162+160; и 2) че съгласно разпоредбата на чл. 50, ал. 1 от ППЗДвП зоната на действие на този знак е от посочения км 162+160 до кръстовището при км 161+900, тъй като в посочения участък няма друго кръстовище и не е поставен знак, който да отменя въведената забрана за превишаване на скоростта, а към знака няма допълнителна табела Т2, която да указва по-кратко разстояние, на което е в сила въведеното ограничение на скоростта. От съдържанието на изображенията на кадрите от разпечатката на л. 142 се установява, че автомобилът е заснет в интервал от време, през който е преминавал през участък от лента на платното за движение, разположен между лента с хоризонтална маркировка, наподобяваща маркировка от типа М10, М11, М12 или М15 (вдясно по посоката на движение на автомобила) и лента без хоризонтална маркировка във вътрешността, отделена с двойна непрекъсната линия М2 от лентата, в който се движи автомобилът (вляво по посоката на движение). Между изображенията на хоризонталната маркировка

на четирите кадъра и графично представената хоризонтална маркировка на схемата на л. 49 – 51 има разлики, които не позволяват да се установи по несъмнен начин дали в момента на заснемането автомобилът се е движел в участъка непосредствено преди или непосредствено след кръстовището. От друга страна, както посочва и защитникът, в протокола за използване на АТСС не е попълнена графата „Разстояние от пътния знак с въведено ограничение до АТСС в метри“, а към преписката не е приложена снимка на разположението на уреда на участъка от пътя, каквото е изискването на чл. 10, ал. 3 от Наредба № 8121з-532 от 12 май 2015 г. Подобна снимка не беше представена от ОД на МВР – Велико Търново и след повторното ѝ изискване за съдебното заседание на 27.02.2024 г. след приетото от съда за основателно оспорване от защитника, че представените снимки на полицейски автомобил и на разположено в купето му техническо средство (л. 88 и 89) не са относими към предмета на настоящото производство, тъй като съдържат изображение на полицейския автомобил и техническото средство, разположени на улица в населено място, а участъкът от пътя, посочен в обжалвания фиш и в съпровождащия го протокол за използване на АТСС, е извън населено място.

Предвид изложеното не може да се приеме за установено по несъмнен начин обстоятелството, че в момента на заснемането и измерването на скоростта му процесният автомобил с рег. № *** се е движел в участък от пътя, за който е било в сила ограничението на скоростта от 60 км/ч, въведено с пътния знак В26, поставен при км 162+160 на пътя. По-конкретно от доказателствата не може да се установи еднозначно дали в момента на заснемането и измерването на скоростта му автомобилът се е намирал по посоката на своето движение в участъка непосредствено преди или в участъка непосредствено след кръстовището при км 161+900 на ПП I-4, което по силата на чл. 50, ал. 1 от ППЗДвП е край на зоната на действие на пътния знак В26.

От друга страна обаче, от цитираните по-горе доказателства се установява по несъмнен начин, че в момента на заснемането и измерването на скоростта му автомобилът се е движел в участък извън населено място в района на км 161+900 на ПП I-4, на който е било в сила общото ограничение на скоростта от 90 км/ч по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Измерената скорост от 117 км/ч след приспадане в интерес на жалбоподателя на максималната възможна грешка на измерване с използваното техническо средство от +/- 3% (посочена

на л. 16 и л. 101) съответства на действителна скорост от 113 км/ч, или на превишение от 23 км/ч над максимално разрешената скорост от 90 км/ч. Следователно следва да се приеме за установено по несъмнен начин, че с описаното в обжалвания фиш деяние е осъществен състава на нарушението по чл. 182, ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

С цитираната по-горе декларация по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП собственикът на автомобила Д. Т. Н. е посочил, че към датата и часа на нарушението е предоставил автомобила на жалбоподателя М. Т. Н.. При подаване на декларацията е изпълнено изискването на закона към нея да е приложено копие от свидетелството за управление на лицето, посочено за водач на автомобила към момента на извършване на нарушението. При това положение следва да се приеме, че за допуснатото извън населено място превишение на максимално разрешената скорост с 23 км/ч при управление на процесния автомобил следва да бъде ангажирана отговорността на жалбоподателя в съответствие с разпоредбата на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП.

Жалбоподателят М. Т. Н. е извършил процесното нарушение от 15.05.2022 г. повторно по смисъла на т. 33 от § 6 на ДР на ЗДвП – в едногодишен срок от 05.11.2021 г., когато е влязъл в сила електронен фиш серия К № 4552536, издаден от ОД на МВР – В., с който му е наложено административно наказание за същото по вид нарушение.

Неоснователен е доводът на защитника, че процесното нарушение от 15.05.2022 г. не е извършено в условията на повторност, тъй като с електронен фиш серия К № 4552536 жалбоподателят бил наказан за нарушение, което не е от същия вид. Съгласно легалната дефиниция в § 1, ал. 1, т. 6 от ДР на ЗАНН нарушение от същия вид е това нарушение, което осъществява признаците от същия основен състав на административното нарушение, независимо дали осъществява признаците и на квалифициран или привилегирован състав на това нарушение.

В петте алинеи на чл. 182 от ЗДвП са регламентирани основни, по-леко наказуеми (привилегировани по смисъла на § 1, ал. 1, т. 6 от ДР на ЗАНН) и по-тежко наказуеми (квалифицирани по смисъла на § 1, ал. 1, т. 6 от ДР на ЗАНН) състави на нарушението превишаване на разрешената максимална скорост. Изпълнителното деяние на всеки от тези състави се изразява в управление на пътно превозно средство със скорост над максимално

разрешената. Общ е и обектът на защита на отделните състави, а именно обществените отношения, осигуряващи спазването на въведената с чл. 21 от ЗДвП забрана за управление на пътно превозно средство с превишена скорост. При това положение следва да се приеме, че петте алинеи на чл. 182 от ЗДвП регламентират различни състави на едно и също по вид административно нарушение.

В процесния случай с електронен фиш серия К № 4552536 жалбоподателят е наказан за нарушение по чл. 182, ал. 1, т. 5 във вр. с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, а описаното в обжалвания фиш серия К № 6912309 деяние съдържа признаците от състава по чл. 182, ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Следователно превишаването на максимално разрешената скорост, описано в обжалвания електронен фиш, е извършено повторно – в едногодишен срок от наказването на жалбоподателя за същото по вид нарушение.

Предвид изложеното по-горе следва да се приеме, че с деянието си от 15.05.2022 г., описано в обжалвания електронен фиш и изразяващо се в управление на лек автомобил извън населено място в района на км 161+900 на ПП I-4 със скорост от 113 км/ч, жалбоподателят е осъществил състава на нарушението по чл. 182, ал. 4 във вр. с ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, за което законът предвижда административно наказание глоба в размер на 200 лв.

Изложените факти и обстоятелства в обжалвания електронен фиш съдържат всички елементи от състава на нарушението по чл. 182, ал. 4 във вр. с ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, а именно обстоятелствата, че автомобилът е бил управляван със скорост от 113 км/ч, че нарушението е извършено извън населено място и че нарушението е извършено повторно – в едногодишен срок от влизането в сила на електронен фиш серия К № 4552536. Останалите описани във фиша факти и обстоятелства – че нарушението е извършено в участък от пътя с ограничение на скоростта от 60 км/ч, въведено с пътен знак В26, и че водачът е превишил това ограничение с 53 км/ч, не се доказват от събраните доказателства, поради което не следва да бъдат вземани предвид при определяне на правната квалификация на деянието. При това положение са налице предпоставките по чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗДвП съдът да измени обжалвания електронен фиш, като към така

описаните във фиша и установени по несъмнен начин от доказателствата факти и обстоятелства приложи закона за по-леко наказуемостта нарушение по чл. 182, ал. 4 във вр. с ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 21 ал. 1 от ЗДвП и намали размера на наложената глоба от 1200 лв. на 200 лв.

При този изход на делото жалбоподателят има право на възстановяване на 5/6 от направените по делото разноски, съразмерни на уважената част от жалбата. При доказани разноски в размер на 400 лв. (разписката, оформена като клауза в т. III от договора за правна защита и съдействие на л. 7) на М. Т. Н. следва да бъде присъдена сумата 333,33 лв.

Размерът на уговореното и платено възнаграждение от 400 лв. съответства на действителната фактическа и правна сложност на делото и на действително положения от защитника адвокат труд. Поради това възражението на административнонаказващия орган за прекомерност на уговореното и платено адвокатско възнаграждение е неоснователно и следва да бъде оставено без уважение, а съдът следва да присъди на жалбоподателя посочената по-горе съразмерна част от разноските, изчислена на база пълния размер на уговореното и платено възнаграждение от 400 лв.

По аргумент от § 1, т. 6 от ДР на АПК за дължимите на жалбоподателя разноски следва да бъде осъдена Областната дирекция на МВР – гр. Велико Търново, която е юридическото лице, в структурата на което е административният орган, издал отмененото наказателно постановление.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ електронен фиш серия К № 6912309, издаден от ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МИНИСТЕРСТВОТО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – ВЕЛИКО ТЪРНОВО и потвърден с отказ за анулиране с рег. № 366000-19487/25.08.2023 г. на директора на същата областна дирекция, с който на М. Т. Н., ЕГН *****, с адрес ***, с адреси за призовки и съобщения: 1) ***, и 2) ***, email: [g.](#) – адв. Г. К. от АК – В., е наложено административно наказание глоба за нарушение по чл. 182, ал. 4 във вр. ал. 2, т. 6 във вр. с чл. 21, ал. 2 във вр. с чл. 21, ал. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), като **ПРЕКВАЛИФИЦИРА** деянието в нарушение по чл. 182, ал. 4 във вр. с ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и **НАМАЛЯВА**

размера на глобата от 1200 лв. (хиляда и двеста лева) на 200 лв. (двеста лева).

ОСЪЖДА ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МИНИСТЕРСТВОТО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, код по БУЛСТАТ 129009767, с адрес на управление гр. Велико Търново, ул. „Бачо Киро“ № 7, **ДА ЗАПЛАТИ** на **М. Т. Н.**, ЕГН *********, с адрес *******, с адреси за **призовки и съобщения: 1) *****, и **2) *****, email: **g.** – адв. Г. К. от АК – В., сумата **333,33 лв. (триста тридесет и три лева и тридесет и три стотинки)**, представляващи съразмерна част от направените по делото разноси за платено възнаграждение за един адвокат за представителство и защита в производството пред районния съд.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ възражението на административнонаказващия орган за прекомерност на уговореното и платено от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Велико Търново в 14-дневен срок от връчване на съобщението, че е изготвено и обявено.

Съдия при Районен съд – Горна Оряховица: _____